poštarina plaćena u gotovom

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB 1937

GOD. XXII. BROJ 2

G.7.

»GOSPINA KRUNICA«, glasnik štovatelja presv. Krunice, izlazi početkom svakoga mjeseca. — GODIŠNJA PRETPLATA: redovita Din 15, dobrovoljna Din 20, za inozemstvo Din 25.—. UREDNIK: o. Stjepan Lebedina. — IZDAVAČ: dominikanska naklada »Istina«. — ADRESA Uredništva, odnosno Uprave: »Gospina Krunica«, Zagreb, Kažotićev trg 4. — NA UREDNIŠTVO se šalju članci, dopisi, izvještaji, pjesme, slike i sve, što se odnosi na kruničarske organizacije, a na UPRAVU se šalju pretplata i milodari. — Broj našeg čekovnog računa 36.817. — Telefon broj 64-14.

VELJAČA 1937 FEBRUAR

Opći kalendar				Dominikansko-kruničarski kalendar	
P	1	Ignacije muč.		1	**Očišćenje bl. Dj. Marije ili Svijećnica**1)
U	2	**Svijećnica**		2	
S	3	Blaž bisk. (Vlaho)		3	
Č	4	Veronika		4	Prijenos sv. Kat. S. **Spom. otaca i mat.**2)
P	5	Agata, Izidor m.		5	
S	6	Dorteja		6	
N	7	**Pedesetnica,** Romuald		7	**I. Nedjelja mjeseca**3)
P	8	Ivan Mat. (Slavin)		8	
U	9	Apolonija		9	
S	10	**Pepelnica.** Apol. dj.	†	10	
Č	11	Ukaz. G. Lurd.	†	11	
P	12	Eulalija, Damjan m.	†	12	
S	13	Katar., Fuska i Mavra	†	13	**II. N. mj.)** Bl. Nikola Palja. Isp. (1255.)
N	**14**	**Čista,** Valentin sveć. m.		**14**	Bl. Jordan Saksonac. Isp. (1237.)
P	15	Faustin i Jov. m.	†	15	**Sv. Katarina Riči. Dj. (1589.)**4)
U	16	Julijana	†	16	Bl. Bernard Skamaka. Isp. (1486.)
S	17	Konstancija (Kv.)	†	17	Bl. Reginald iz Orleansa. Isp. (1220.)
Č	18	Sim., Flav., Bernardica	†	18	
P	19	Konrad b.	†	19	Bl. Alvar iz Kordove. Isp. (1420.)
S	20	Eleuterije b.	†	20	
N	**21**	**Pačista,** Eleonora		**21**	**III. Nedjelja mjeseca**6)
P	22	Stol sv. Petra u Antioh.	†	22	
U	23	Petar Dam., Romana	†	23	
S	24	Predvečerje sv. Mat. ap.	†	24	
Č	25	Matija ap., Vikt., Valp.	†	25	
P	26	Aleksandar m., Nestor	†	26	Bl. Konstancije iz Fabriana. Isp. (1342.)
S	27	Leandar m.	†	27	
N	**28**	**Bezimena,** Teofil		**28**	**Zadnja n. mj.**7) Bl. Vilana de B. Ud. (1360.)

1) Potpuni oprost za članove Trećeg Reda, Bratovština presv. Krunice te za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

2) Potpuni oprost za sve vjernike ako ispovijeđeni i pričešćeni prisustvuju oficiju za mrtve u dominikanskoj crkvi.

3) Dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu Bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar Bratovštine.

4) Potpuni oprost za članove Trećeg Reda i za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

5) Potpuni oprost za članove Bratovštine Imena Isusova.

6) Potpuni oprost za članove Žive Krunice.

7) Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito mole u društvu s drugim triput sedmično po jedan dio presv. Krunice.

GOSPINA KRUNICA

GOD. XXII ZAGREB, VELJAČA 1937. BROJ 2.

»SAD OTPUŠTAŠ«...

Mojsijev je zakon naređivao da se svako muško prvorođeno dijete donese u hram i prikaže Gospodinu četrdeseti dan po porodu. Jer, kao što prvi plodovi zemlje, tako su se i prvi plodovi čovječji imali posvetiti Svevišnjemu, da mu u hramu jednom kao svećenički rod trajno služe. Međutim, kad je kasnije svećenička služba bila ograničena na samo Levijevo koljeno, trebalo je ipak taj obred izvršiti sa svom muškom prvorođenom djecom te tom prilikom, kao otkup za

STARAC ŠIMUN DRŽI NA RUKAMA SPASITELJA.

dijete koje nije imalo da vrši svećeničku službu, prikazati Gospodinu prinos, već prema imućstvu: janje ili dvije grlice dotično dva golubića.

Vjerni u svemu Mojsijevu zakonu izvršili su to također Josip i Marija. Jer i Marijin sin bio je prvorođenac, pače jedinorođenac. Na Isusa se dakako nije odnosio taj propis Mojsijeva zakona. On nije imao da bude otkupljen od Gospodina i vraćem zemaljskom svom ocu, jer nije ni imao drugog oca do nebeskoga. No eto i u tome je htio da bude jednak ostaloj djeci svog židovskog naroda.

I po vanjskom izgledu sve se je tog jutra odvijalo obično... Moguće su istovremeno s Marijom bile došle i druge žene izabranog naroda, da se očiste i da prikažu Gospodinu svoje prvorođenče...

Sve bi dakle bilo proteklo neopaženo... Kao u tolikim već slučajevima... Da se u cijelu tu stvar nije umiješao neki starac... Ali koji?

Nek nam ga evanđelje opiše:

»I gle, bijaše u Jeruzalemu čovjek po imenu Šimun i taj je čovjek bio pravedan i bogobojazan čekajući utjehu Izraelovu i Duh Sveti bijaše u njemu.

»I objavio mu je Duh Sveti da ne će ugledati smrti dok ne vidi Krista Gospodnjega.

»I dođe po Duhu u hram«. (Luk.)

I jer je po Duhu došao u hram, po rasvjetljenu tog istog Duha izvršio je također sve ostalo.

Među svom ostalom djecom raspoznao je Dijete, radi kojega je jedino i živio. Jedino u nadi i uvjerenju, da će dočekati utjehu Izraelovu, snosio je junački i lako teški možda teret svojih starih godina... A sada eto to dijete je tu! U svetom hramu izabranog naroda, u atmosferi ispunjenih obećanja.

Uzeo je dakle iz Majčinog krila u svoje krilo malog Mesiju. Njegove staračke ruke su držale i njegove zaplakane oči su gledale Boga, koga su očekivali patriarsi njegovog naroda, koga su navještali proroci, koga su željeli da ugledaju oči svih njegovih pređa... Ali njima to nije bilo dano... A njemu eto jest!...

Kako da mu dakle duša ne pliva u radosti, kako da mu srce ne trepti od sreće! Jer to dijete, iako naoko slično svoj onoj djeci, koju je on u dugom svom vijeku u naručju držao i milovao, bilo je ipak drukčije... U tolikoj radosti raspjevala mu se je ovako po posljednji put staračka duša:

»Sad otpuštaš, Gospodine, slugu svoga u miru, jer su vidjele oči moje spasenje tvoje, koje si pripravio pred licem sviju naroda:

Svijetlo na prosvjetljenje naroda i slavu naroda svoga Izraela.« (Luk.)

I tu pjesmu Šimunovu Crkva je unijela u svoju svakodnevnu liturgijsku službu. Na kompletoriju, na tom posljednjem liturgijskom času, pri umiranju dana, odjeknu te riječi crkvenim svodovljem...

...Da nam u noći dana, u tami svijeta i grijeha rasvijetli svijetlo Kristovo i da nam dođe spasenje Gospodnje... L.

BOŽIĆNI APEL SVETOG OCA ZA SVJETSKI MIR

Sveti Otac Pio XI, iako bolestan htio je da na Badnjak putem radia iz svoga kreveta upravi biskupima, svećenicima i svoj ostaloj svojoj duhovnoj djeci govor, u kojemu je, u vezi s božićnim mislima napose apelirao za mir među narodima. Taj njegov govor u glavnom dijelu ovdje donosimo:

SVETI OTAC PIJO XI.,
koji dne 6. veljače ispunja 15. godišnjicu vladanja.

»Riječ svetom kolegiju, episkopatu, rimskim prelatima, svjetovnom i redovničkom kleru i čitavoj našoj velikoj katoličkoj obitelji.

Ako u nebrojenim prilikama, kad Providnost i ljubav Naše časne braće i ljubljenih sinova, koji sa svih strana svijeta dolaze k Nama, naše očinsko srce kuca veselim oduševljenjem Oca i sve ih grli u Srcu našega Spasitelja, onda pogotovu danas, u sjaju betlehemske zvijezde i na obljetnicu božićnoga blagdana, više nego ikada osjećamo blizinu i prisutnost Našega sv. kolegija i rimske prelature, kao i čitave naše velike katoličke obitelji. Blizu smo kao obično prisutni u čitavom katoličkom svijetu i to sa mišlju, koja nadvisuje ne samo tijek vre-

mena, ne samo vrhunce Alpa i neizmjernost Oceana, nego se diže iznad svjetova i njihovih oluja do Boga; blizu smo vam i uz vas smo i sa osjećajima srca, jer se srce ne odvaja od pameti, nego ga slijedi i — kao što vam je poznato iz dnevnoga iskustva, časna braćo i ljubljeni sinovi, — izvlači iskru iz misli i poleta mozga, pobjeđujući zapreke, koje im se u stanovitim okolnostima suprotstavljaju i pobjeđuju vrijeme, prostor i različite, često njima protivne, okolnosti ljudskoga života.

Već smo spomenuli svete božićne blagdane, jer je upravo to prvi motiv, radi kojega bismo mogli s vama, predragi, izmijeniti čestitke i najsrdačnije vam poželjeti sve duhovne milosti, najsvetije darove, najbogatije, obilne i potpune blagoslove, jer Nas ovi blagdani sjećaju dana, koji su vjekovima navijestili sve milosti, blagoslove, darove i blagodati, koje su bile toliko očekivane i pripremane po dubokoj promisli, milosrđu i ljubavi Božanske Dobrote.

Nažalost, protiv volje onoga Boga, koji je došao među ljude, da donese mir ljudima dobre volje, bori se zloća mnogih zalutalih, mnogih neprijatelja Božanskoga Djeteta Isusa, koji je htio postati čovjekom i boraviti među nama, pun milosti i istine, da bi od njegove punine svi mi mogli primiti tolike milosti (Iv. 1, 26.). Stoga smo Mi već prije prilikom ovih svetih dana i to redovito i bez prekida, svakom prilikom, kad smo mogli otvoriti Naše srce, ne samo vama, nego i čitavoj velikoj katoličkoj obitelji, morali sa akcentima duhovnoga veselja spojiti i izraze teške žalosti, što su je u Našemu srcu izazvala tolika zla, koja u sadašnjim vremenima rastužuju čovječanstvo, društvo i Crkvu. Upozoravali smo sve ljude na teške opasnosti i poticali sve na aktivnu pažnju i na jedinstvo svih dobrih volja protiv neprijateljskih napora i propagande, koji se uvijek nanovo javljaju, a na štetu najbitnijih dobara društva, obitelji i pojedinaca, a nadasve ukazujući na prav ilijek istine, pravednosti i bratske ljubavi, koje su sačuvane jedino u Katol. Crkvi, u tom od Boga postavljenom naučitelju.

Žalost, koja se ove godine miješa u božićnu radost, jest još dublja i tužnija radi toga, što još bjesni užasni, pun mržnje, nesreća i razaranja građanski rat u jednoj zemlji, kao što je Španjolska, za koju bi se kazalo, da u njoj sve one snage, na koje smo malo prije upozorili, hoće izvršiti najviši pokus i demonstraciju razornih sila, koje im stoje na raspolaganju, razasute na svim stranama svijeta.

To je nova opomena, posebno teška i strašna, za čitav svijet, a naročito za Evropu i kršćansku kulturu.

To je navještaj i upozorenje na strahovitu sigurnost i evidentnost novoga, što se sprema čitavom svijetu i Evropi, ako se odmah i efektivno ne pristupi obrani i liječenju.

Čak i među onima, koji tvrde, da su branitelji reda protiv subverzivizma, branitelji kulture protiv opasnosti ateističkoga komunizma i među onima, koj čak u toj borbi za sebe traže priznanje prvenstva, vidimo sa boli u duši ne maleni broj onih, koji u izboru sredstava i u ocjeni svojih protivnika puštaju da s njima samima zagospoduju i da ih vode krive i zlokobne ideje.

Krive i zlokobne: jer onaj, tko želi vjeru u Krista i božansku Objavu iščupati ili ugasiti u srcima ljudi, a posebno omladine; onaj, tko se usudi Katol. Crkvu, koja je čuvar božanskih obećanja i koja odgaja narode za božansku misiju, proglasiti neprijateljicom napretka naroda, ne samo, da nije graditelj sretnije budućnosti čovječanstva i radi toga ni svoje domovine, nego tim razara najuspješnija i odlučna sredstva obrane spomenutih zala i surađuje, pa bilo i nesvijesno, sa onima, koje, kako to ponosno ističe, želi pobijati.

Sveti je apostolski užitak i utjeha za Nas kao i za sve nas, da se danas sjetimo sa vrhunaravnim priznanjem i sa dužnom najvišom počasti osoba i događaja, koje su listu ove godine, koji će se skoro okrenuti, utisnuli posebna slova veličine i svetosti, svijesnoga i stalnoga jedinstva sa stolicom sv. Petra. Tako nam je još živo u pameti slika Senata Crkve sa čitavim talijanskim episkopatom, koji je došao, da nam čestita početak ove godine Našega dugoga života, kojemu je Gospodin dao često osjetiti, da napor i patnja dolaze kao drugovi. Još nam u duši odjekuje sinovski izraz odanosti Kongresa katoličkih novinara, tvoraca onoga svečanoga prizora vjere i ideja, akcije i žrtava, koje zadivljenom gledaocu pruža izložba katoličke štampe iz svih pet dijelova svijeta. Naš duh je uznesen i radi dvaju djela, koja su sazidana, jedno od kamena, a drugo od duha, odjevena u novi oblik. Jedno je nova zgrada papinskih kongregacija, a drugo je Papinska Akademija znanosti.

Ovim događajima se na prekretnici godine pridružuju stogodišnjice dvaju slavnih starih događaja, koji su slava Evanđelja i Crkve. To su 1900-godišnjica obraćenja sv. Pavla i 1600-godišnjica pape sv. Silvestra. Rim se ponosi, da je čuo riječ Apostola naroda, izabrane posude, uzvišenoga i neutrudljivoga naučitelja kršćanske vjere skupa sa riječima prvoga pape i da je čuo moćni udarac mača jedne njegove poslanice, to se Silvestra tiče, Rim se divio aureoli njegove svetosti, koja se slobodno sijala po zemlji skupa sa Konstantinovim labarumom i koja je u rimskim bazilikama ostavila našem stoljeću kao i budućim svjedočanstvo o konačnoj pobjedi naše vjere u svijetu. Ali za razliku od Pavla, neumornoga navjestitelja mira Kristova, od Pavla, koji je Korinćanima uputio ove duboke riječi: Nije Bog razdora nego sloge. (I. Kor. 14, 33.), Silvestar je poslije duge noći progona mogao pozdraviti zoru slobode i mira.

Oni nas pozivlju, da u ovoj godini uputimo vladama i narodima zemlje novi, još vatreniji i bolniji, poziv za mir; za održanje mira ondje, gdje on još vlada, za njegovo učvršćenje i uspostavu ondje, gdje je on samo bolna uspomena i tragična još nezadovoljena želja. Ovome pozivu na čitav svijet pridružuje se — još kao nikada žarko — naša molba Bogu, da bi bila uspostavljena ona tranquillitas ordinis, u kojoj jedino može postojati mir, molitva za ostvarenje individualne i kolektivne pravednosti. bez koje nije moguć ni jedan poredak. Ovu Našu molitvu mira polažemo puni počitanja pred kolijevku Kralja mira.

I blagoslov Boga Svemogućega, Oca, Sina i Duha Svetoga sašao vrhu vas i ostao vazda!«

MILOST MIRA

Htio je čovjek da kopljem pogodi zvijezde,
Zato što mirno svijetle,
(Jer njemu su draži meteori).
Htio je čovjek da međe proširi zemlji,
Da bezmjernu slavu sebi stvori.

A Krist je čavlima prikovan na uskom drvu
Zadobio čitav svemir;
I kad Mu je koplje rastvorilo srce,
Prestao je u čovjeku nemir.

KRISTOVO PISMO

»Vi ste pismo Kristovo« (Sv. Pavao).

Kao da ne pozna On ta naša slova . . .
Na sva pisma stavlja samo križa znak.
A piše ih mnogo,
Jer djeca Ga mnoga zovu, da im dade
Život nov i jak.

A mnogi su digli Njegov svijetli potpis
I u duši križa izbrisali sjaj;
Zar ne vide, da su izgubili pravo
Na baštinu Oca — obećani raj?

ISUS U MOJOJ LAĐI

Mrtvi mi valovi izbacuju vesla,
Sporo idem uza snagu svu;
A On mirno spava (kô da nezna za me).
Ništa za to. Glavno, da je tu.
Jer On uvijek može Svoju pružit ruku.

Imam vjeru čvrstu, da prkosim vjetru
I znam, da je Gospod meni sklon;
Pa kad teška vesla iz ruku mi padnu,
Ja ću zaspat, a veslat će On.
I jednim me zamahom dovesti u luku.

Fra Rajmund Kupareo O. P.

SV. AGATA DJEVICA I MUČENICA

(Blagdan 5. veljače)

Grad Katanija na Siciliji ponosi se veoma, što je tu ugledala svijetlo Božje sveta mučenica Agata i što je tu također pretrpjela mučeničku smrt.

Rodila se je naime Agata god. 238. od plemenitih i bogatih roditelja. Kako je bila naročite ljepote, ludo se u nju zaljubi Kvin-

SV. AGATU U TAMNICI POHAĐA SV. PETAR.

cijan, upravitelj provincije Sicilije. I na svaki način je htio da bude njegova. Tako, kad je izišla zapovijed cara Decija o sedmom velikom progonstvu kršćana, on je tražio sve moguće načine ne bi li je nagovorio da žrtvuje bogovima i tako se spasi, i ujedno postane njegova zaručnica.

No slabo je Kvintijan poznavao odlučnost kršćana u njihovoj vjeri, pak dosljedno i postojanost Agate, te tek četrnaestgodišnje djevojčice. Mislio je on, da će zemaljska dobra i uživanja, a nadasve život sam, biti ono što će skršiti njenu jakost. Ali međutim sve mu bi uzalud.

Najprije ju je dao medenim riječima nagovarati da ostavi Krista i njegovu nauku. Ovako su joj naime govorili Kvincijanovi poslanici: »Izdana je naredba od cara i od prokonzula, da se smakne tvatko, tko odbije, da se pokloni bogovima i da im iskaže dužnu počast. Ali mi se nadamo, da ćeš im ti zapaliti tamjan u hramu, eda te sa svim počastima možemo dovesti pred Kvincijana«.

Kako je ona ostala pri svojoj odluci, vojnici su bili odlučili da je silom dovedu pred upravitelja, a ona se je međutim pomolila Bogu, da joj čuva netaknut cvijet djevičanstva. Tada se je s pouzdanjem u Boga prepustila vođenju prokonzulovih izaslanika.

A kamo su to s njom išli? Taj čisti cvijet nevinosti vodili su k nekim pokvarenim ženama, ne bi li ove svojom besramnošću i svojim opakim životom uspjeli, da je odvrate od kreposti, ne bi li u prvom redu ubili u njenoj duši čistoću. Znao je opaki upravitelj, da je to najbolji put, kako bi joj kasnije iz srca izbrisali i samu vjeru u Boga. No trideset dana sablažnjivih primjera i svakakvih nagovaranja proteklo je bez ikakvog uspjeha, i Agata je jednako sada kao i u početku bila odlučna da radije ide na bilo koje muke nego da se svome Kristu iznevjeri.

Kad je i taj Kvincijanov pokušaj sramotno propao, pokuša on sam lično nagovoriti Agatu. Govorio joj je kako je ona odlična roda, te kako joj ne dolikuje, da bude pripadnica tako ropskog i omraženog društva kao što je kršćansko.

Ali mu je Agata na to neustrašivo i zanosno odgovarala: »Nama je najveća odlika da se podložimo pod zakon Kristov. A vi ste došli do takvog stepena ropstva, da nijeste samo postali robovi grijeha, nego također poklonici bezosjetnih kumira. Počasti, koje ne dolikuju nego jednom živom Bogu, vi ih iskazujete drvetu i kamenu.«

Takve su riječi dakako morale bijesom napuniti Kvincijana i ako dalje nastavi sa takvim pogrdama na bogove zaprijeti se teškom kaznom njoj i njezinoj rodbini. No ni takva prijetnja nije ju mogla zastrašiti, dapače sad je ona počela da zbiva šale s njim i s njegovim štovanjem bogova, toliko da je on morao sada poduzeti nekakvo uspješnije sredstvo ne bi li je dozvao, kako je on to mislio, k pameti. Dade je naime zatvoriti u neko tamno mjesto, da tu razmisli dobro o sebi i svojoj sudbini.

Kad ju je sutradan dao pozvati k sebi, upravi joj odmah pitanje: »Dakle što si odlučila s obzirom na svoj spas?«

»Moj spas je Krist« — odgovori mu ona.

A Kvincijan će joj: »Dokle ćeš, bezumnice, ustrajati da govoriš tako opasne riječi? Odreci se Krista i počni se klanjati našim bogovima. Ne želi dakle preranu smrt.«

»Odreci se ti svojih bogova od kamena i drveta i služi pravom Bogu, svome Stvoritelju. Ako ne, podnijet ćeš svakakve muke« — odvrati njemu Agata.

Van sebe od bijesa dade sada Kvincijan nalog da je izbičuju i pri tom joj je govorio: »Promjeni odluku i odmah ću narediti da prestanu s bičevanjem.« Ali mu Agata odgovori na to ovako: »Tvoje su mi muke izvor naslada i ja se radujem kao onaj kome se navješta dobra vijest i koji nađe veliko blago. Te muke meni su radost, jer ti ne možeš učiniti nego da samo neko vrijeme traju. Žito se brižljivo sprema u žitnicu tek poslije nego se očisti od pljeve. Tako je i s mojom dušom. Ona ne može da uđe u raj nego poslije što tvoji vojnici učine, da moje tijelo bude podvrgnuto raznim mukama.«

Razjaren s tolike smionosti Kvincijan naredi, da joj najprije zvjerski izrane grud, a onda da joj je odrežu. Agata je i dalje ostala čvrsta, a Kvincijan je dade odvesti u tamnicu, zabranivši da joj itko dođe pomoći i liječiti joj smrtonosnu ranu.

No u tamnici se je zbio čudesni događaj.

Dođe naime o ponoći k Agati neki starac, časne pojave, a pred njim je išao dječak s bakljom. Taj starac reče Agati, da je došao da joj izliječi ranu, jer rana, sve da je tako teška, ima mogućnosti da bude iscijeljena. Ali će mu ona na to: »Ja nijesam nigda upotrebila nikakav lijek i ne bi bilo od mene časno kad bih odstupila od te svoje odluke već od najmlađih dana.«

Starac ju je i dalje nagovarao nek se u njega potpuno pouzda, i kako nema da se česa boji. Agata mu na to odgovori, kako doista nema zašto da ga se boji, i da mu zahvaljuje na pripravnosti, da joj pomogne, ali kako ona ne voli svoje rane nikome kazivati. Uostalom da ona ima Isusa Krista, koji samom jednom riječi, samo jednom riječju sve iscjeljuje.

To je bio upravo čas, da joj se starac očituje. I on će joj: »Upravo Isus Krist poslao me je k tebi. Ja sam apostol Petar. Pogledaj svoje tijelo: iscijeljeno je.« I tako je doista bilo: odrezana grud bila joj je čudom povraćena.

A tamnica se je tada čudesno ispunila svijetlom. I vrata su se otvorila. Ali kad su Agatu nagovarali da pobjegne, nije ona htjela, da joj ne izmakne kruna konačne ustrajnosti.

A njezin zadnji dan već je bio blizu. Četiri dana kasnije dovedoše je pred sudište i zapitaše: »Dokle ćeš već prezirati carske naredbe? Žrtvuj bogovima, a ako ne, čekaju te muke mnogo teže od prеđašnjih.«

A još jednom uzbijesni Kvincijan novim bijesom kad mu Agata spomenu, da ju je iscijelio Isus Krist, te naredi da je golu polože na živu žeravicu. No znamenje s neba u taj čas svih zbuni. Jaki naime potres potrese zemljom, a među ostalima tom su prilikom poginula dva prijatelja Kvincijanova. Bojeći se usto, da se narod ne uzbuni dade Kvincijan povesti Agatu u tamnicu. No malo zatim uslijed tolikih muka, a pomolivši se prije Bogu i zahvalivši mu za ukazana dobročinstva predade Agata u tamnici dušu svom Zaručniku Isusu Kristu. To je bilo 5. veljače god. 252.

Stanovnici grada Katanije svečano je pokopaše, a upravo kad su je u grob polagali dođe neki mladić koji joj ovakav natpis postavi kod glave: »Dušu svetu, odanu, čast Bogu i domovini slobodu«. Drži se da je to bio anđeo.

Tijelo je sv. Agate ležalo u Kataniji do godine 1040., kada ga neki grčki časnik skupa s moćima nekih drugih svetaca prenese u Carigrad. Ali god. 1126. opet bude povraćeno njeno tijelo u Kataniju, gdje ga se tako svečano poštuje. Jer Katanija zagovoru ove svetice pripisuje mnoge svoje uspjehe i duhovne i materijalne. Ali kult sv. Agate proširio se je također po mnogim drugim zemljama i Istoka i Zapada.

S. L.

OVO JE KATOLIČKA LJUBAV!

Poput sv. Elizabete Tirinške bila se je također sv. Ivana Franciska Chantal s divnom predanošću posvetila najbjednijim i najzapuštenijim bolesnicima, koje, radi odurnosti i straha od zaraze nitko nije htio dvoriti. Nekom rođaku, koji ju je radi toga žestoko prekaravao, ovako svetica odvrati: »Otkada znam, da je naš Spasitelj u svojoj muci izgledao kao gubavac, ja imam odvratnost jedino od gube grijeha«.

GROM OPAMETIO KOMUNISTU

(Nastavak)

Adam je svakim danom sve to više mržnju iskaljivao na Boga, na Crkvu, a dabome da je komunistička načela provodio u djelo i širio ih na sve strane. Mladost i mladi muževi slijedili su Adama: u crkvu nijesu išli, nedjelje provodili su u krčmi Čifa Lavoslava, a za Božić se nije ni polovica ispovijedala. Župnik je u crkvi tumačio ljudima pogibao komunizma, dokazivao im kako je sudbonosan za

KOMUNISTI U ŠPANJOLSKOJ UNIŠTAVAJU SVETE PREDMETE.

obitelj, za društvo i za čitav svijet. Da ih uvjeri o istinitosti svojih riječi, kazao im je, kako su komunisti u Rusiji, od svršetka rata pa do danas, ubili do trideset milijuna ljudi. Između tog strašnog pokolja, najviše je seljaka, radnika, obrtnika. Kao u Rusiji slično se događa i u Španjolskoj, Mehiku, Francuskoj. »Takovih strahota nije bilo, kazao im je nadalje župnik, kad je u tim zemljama vladao Bog i kad su se ti ljudi vladali po njegovim zapovijedima. Takove strahote, završio im je župnik, nastale su, kad su komunisti razorili crkve, svete slike zažgali, kad su, osobito u Rusiji ubili četrdeset i dvije hiljade svećenika i kad su u Moskvi podigli spomenik Judi Iškarijatu, izdajici Boga, škrcu, lupežu i svetogrdniku.«

Badava, nije išlo. Župnikova nije vrijedila. Što je Čifo Lavoslav rekao i njegova perjanica Adam, to je osobito pokvarena mladost primala kao riječ svetoga pisma.

Dakako, da je Adam najprije širio komunizam u najbližoj okolini: oko kuće, crkve, u krčmi Čifa Lavoslava. Ali treba da i najdalje kuće u selu čuju riječ novog zemaljskog raja, novog evanđelja. Tako je komunista Adam išao jedno poslije podne u najdalje selo B. Prispjeo je u sumračje, a ljudi su bili pri večeri. Komunista Adam putem je sve mislio, u koju bi kuću najprije ušao. Mislio je dugo i smislio da uđe u kuću Mike Pavića.

Mika Pavić, kao i sva kuća njegova, bila je Bogu i svetoj vjeri katoličkoj odana. Tu se molilo, u crkvu išlo, tu je bilo posluha, straha Božjega, da je bila milina.

Baš u ovakovu kuću zađe komunista Adam. Nije on ušao bezglavo. Pametan i lukav je bio komunista Adam. Stoput su mu pošteni i čestiti ljudi u brk odbrusili, da u komunizam vuće ljude svojega kalupa, ali eto sada će da ukalupi najčestitiju i najbolju kuću, pa će tako svima zatvoriti usta.

»Dobra večer!« — Adam će, ušavši u kuću Mikinu.

»Dobra večer!« — svi ko jedan odvratiše Adamu.

»Pa koja te je sreća nanijela u ovo doba?« — zapita Adama kućedomaćina Mika.

Adam se zbunio u prvi mah, pa će onako izdaleka. »Eto, eto, striče Mika, vidim da je tvoja kućanica pred tebe i pred tvoju družinu predstavila i tvrdu puru i crni kruh, ali sviće zora, nadolaze sretni dani, tuste godine, ali ne njih na broju sedam, već za vazda.«

Sve je to nabrojio Adam — onako pomalo — rastezito, dok su ga svi ukućani gledali i čudnim pogledom i nekom radoznalošću.

»Pa ko će donijeti te sretne dane, tuste godine?« — zapita domačina Mika.

»Komunizam« — Adam će pripravno i odlučno.

»Komunizam?« Ha, ha! podrugljivo će poštenjačina Mika.

»Da, da komunizam, eto, najbolji ti je dokaz Rusija, Španjolska, Mehiko. Tu je zemaljski raj, tu je svaka sreća i blagostanje, a ni od nas nije daleko«.

I sve je to Adam izrekao na dušak, kad najednom pozvoni »Zdravo Marija« na obližnjoj kapelici svete Barbare.

Na glas zvona Mika i svi odložiše žlice, prestadoše jesti i kao jedan, dižući se na noge prekrižiše i pozdraviše Gospu i pomoliše se za mrtve.

Adam je samo sjed'o, ruku lijevu naslonio na koljeno, a desnom preko ustiju i brka trljao, pa onda kao od dosade i sprdnje triput na glas zazijevnuo. Baš onako kao i pas kad sluša zvono na tornju!

Mala djeca muška i ženska nijesu razumjela bezbožno vladanje Adama komuniste, pa prasnuše u smijeh, dok su druga, starija pobožno molila i, kad domolišе, tada će Mika odlučno: »Idi, idi Adame! Dosta mi je tvoga bezbožnog vladanja za vrijeme Anđeoskog pozdrava. Neću da mi truješ djecu i da izazivaš prokletstvo Božje na moju kuću. Kako da nam budu sretni dani, da nam zora sretna osvane, bez pomoći Božje i bez molitve?«

»Tako je!« odvrati žena Mike, Barica. »Tako je!« — prihvatiše tri starija njegova sina.

Adam vidjevši odlučnost i Mike i svih, diže se i odleti, a da ne odvrati ni crne ni bijele.

Hodio je komunista Adam žurno put kuće. Već se dobrano zamračilo, a put je bio i slab i dalek. Dosadno mu ipak nije bilo, jer je časkom mislio, a časkom na glas govorio, a jedno mu se po glavi vrzlo: zemaljskog raja se domoći i to po komunizmu. To više mu se taj raj zemaljski pričinjao ugodan, ljep i sretan, što je sada klipsao po noći, po ledu, klizavici, u mraku, kad ne vidi ni prsta pred očima. Istina, da je Adam taj put prošao više puta pa znade i svaki kamen, zavoj i nizbrdicu, ali tamna je noć, poledica, pa, da ne pade i zlo mu se ne dogodi, hodio je oprezno, u strahu, gdjegdje brže, gdjegdje polakše, gdjegdje opet korak po korak.

U z asvu opreznost, pažnju najednom se nešto odvali ispod nogu Adamovih, tad sklizne, pade na uznak i poče da se kotrlja i to sve brže i brže dok ne ljosne u vodu. Za prvi čas Adam nije ni opazio što se s njime zbiva, istom kad je dospio u mrzlu vodu i kad se počeo da diže osjeti što mu se dogodilo. Adam naime posklizavši pao je na uznak i u tomu iščašio nogu, a kotrljajući se, napokon je svinutom rukom udario u dno potoka i u tomu slomio ruku. Ne samo to. Kako je Adam bio ljudeskara kao klada pade i leđa dobro nabije, a kotrljajući se preko šikarja, kamenja okrvari pošteno glavu, i svo tijelo izrani.

Adam od silne boli jedva se digne iz vode. Ali kako da se popne? Nogom jednom ne može da hoda, a rukom da prihvaća šikarje. A opet, ako se i popne na put, kako da dođe kući? A kako će tu u mrzloj vodi? I stade da zove u pomoć.

Nije ga nitko čuo — u prodolini je b'o, a opet kuće su daleko. Bojao se Adam i nečega težega. Od studeni se sav tresao, zubi cvokotali, odijelo se sledenilo ko mješina na buri. A što istom, ako zahvate pluća upalu, onda je gotov.

U takvoj stisci, nevolji, tjeskobi Adamu pade na pamet Bog i

stade iz srca vapiti od Njega pomoć. Lenjin, Staljin, Trocki nijesu tada ni opstojali u njegovoj glavi. I Adam napre sve sile i uz strašne muke popne se na put i stade opet zvati u pomoć. Vikao je Adam, što ga je grlo nosilo, da je napokon čuo Grgo Grgić i došavši, uzjašio ga na konja i doveo kući.

Sutradan pročulo se po selu gdje je komunista Adam pao i što mu se dogodilo.

Svak je govorio: »Strašna, ali pravedna kazna Božja stigla je komunistu Adama. Pao je nesretnik na onom istom mjestu, gdje je izgulio sveti križ iz zemlje, kotrljao se nizbrdice, gdje je kotrljao križ, iščašio nogu, ruku slomio, glavu i sve tijelo okrvavio, gdje je, ruku, nogu i sve tijelo Propelu izgrdio, uništio.«

(Svršit će se) *O. Lujo Matijaca.*

MUČENIKOVA KRUNICA

Godine 1615., dne 9. ožujka vodili su u škotskom gradu Glasgovu na stratište isusovca oca Ogilvie kao žrtvu krvavog progonstva protiv katolika. Tamošnji protestanti, da potpuno istrijebe katoličku vjeru, bijahu pod smrtnu kaznu zabranili da ne smije u zemlji boraviti ni jedan katolički svećenik. O. Ogilvie iz revnosti prema dušama izložio se je bio toj opasnosti. I sad je eto u divnom spokojstvu išao na mjesto izvršenja osude. Prije nego će krvnik izvršiti svoj čin, mučenik baci svoju krunicu u mnoštvo koje je bilo oko vješala i to očito u onom smjeru, gdje je nagađao da su katolici. Ali krunica ne pogodi ni jednog katolika, nego pade na prsa jednog njemačkog kalviniste, barona Ivana von Eckershausen. On je rukom čvrsto prihvati. Ali prisutni katolici navališe da ugrabe dragocjenu relikviju, tako, da je i mje on morao propustiti, ako nije htio da ga zgnijeće. On je sam kasnije pripovijedao, kako u tom času nije mislio na vjeru nego je tom smaknuću prisustvovao jedino iz znatiželje, ali da mu je ta krunica ranila srce, tako da od toga časa nije više mogao da nađe mira i da ga je neprestance progonila misao: »Zašto je Mučenikova krunica upravo mene pogodila?«

One su ga godine mučile te unutarnje borbe, dok konačno nije pobijedila milost i on se odrekao kalvinizma te postao katolik. »Pripisujem — tako je kasnije izjavio otvoreno — svoje obraćenje onoj krunici, koju, kad bi bila moja vlasnost, ni zašto ne bih zamijenio, i za koju mi, kad bih je mogao otkupiti, ni jedna cijena ne bi bila previsoka«.

DESET KRVAVIH PROGONSTVA

II. PROGONSTVO

Domicijan

Primjer pravde Božje nad progoniteljima napose se ukazuje na krvoločnom Neronu. Ali i nad Židovima je lebdjela teška prijetnja Kristova. Ubili su Mesiju, a ubijali mu učenike i pristaše. Krv Kristova, proroka i učenika vapila je za pravdom i krv njihova došla je na sinove izabranog naroda. Pad Jeruzolima i raspršenje Židova nov je dokaz božanstva Kristova.

Prorok JEREMIJA plače razorenje Jeruzolema

Zato, prije nego prijeđem na drugo progonstvo, progovorit ću malo o zadnjim danima Jeruzolima.

Krist je milo pozivao k sebi narod, opominjao poglavice, upozoravao na propast Jeruzolima. Već četrdeset godina prije strašnog svršetka grada opažale su se u hramu neobične pojave. Jednom, u noći oko devete ure, rasvijetli se hram kao usred dana. Drugi put otvoriše se samo istočna vrata hrama, a neki glas potresno vikaše: »Izađimo odavle, izađimo odavle«. Hramski anđeli upozoravali su to Židove da Božja kazna nije daleko.

Nije bilo dana bez neobičnih pojava. Neki rabin vikao je poput starih proroka po ulicama: »O hrame, o hrame, što te drma i čemu strepiš?«

I nad gradom javiše se pojave. Cijelu godinu pokazivala se na nebu zvijezda repatica u znaku mača. Nebom su prolazila ratna kola, čuo se

zveket mačeva, štitova. A četiri godine prije razrušenja priča nam Josip Flavije, židovski povjesničar, slijedeći uzbudljiv i jezovit slučaj:

»Isus, sin Ananov, sel'ak dođe iz sela u grad na svečanost Šatora. Vladala je najveća tišina, koju prekide njegov krik: »Glas s istoka, glas sa zapada, glasovi sa četiri strane: jao Jeruzolimu, jao hramu, jao narodu!«. I ne prestajaše obilaziti grad danju i noću ponavljajući iste riječi.

Vlast nije mogla više podnositi te nemile povike. Uhvati ga i strogo kazni. On se ni riječju ne obrani niti proplače nego nastavi vikati: »Jao Jeruzolimu, jao hramu!«. Zatim bude odveden rimskom namjesniku Albinu, koji ga dade do krvi izbičevati. Ni ovaj barbarski postupak ne istisnu suzu iz oka, niti ga natjera da pita milost. Samo je pri svakom udarcu bolno vikao: »Jao, jao Jeruzolimu!« Zapitan od Albina tko je, odakle je i što znače ti povici samo je vikao: »Jao, jao!« Puste ga kao luđaka, ali on ne presta, a na svečanostima podvostručio bi viku. I čudno, usprkos tolikog vikanja, glas mu nije promukao.

Proslijedi tako kroz četiri godine i pet mjeseci t. j. do početka rata. Uvjek bez stanke, ne govoreći ni s kim, ne napadajući one, koji mu se ismjehivahu, i ne zahvaljujući onima od kojih je hranu dobivao. Kad je Jeruzolim opsjednut zatvori se u grad i neprestano obilazaše bedeme vičući: »Jao Jeruzolimu, jao hramu, jao narodu«. Napokon zaviče: »Jao meni!« i odmah ga poklopi kamen izbačen iz ratne sprave i pogine«. (Jos. Flav.: De bello Jadaic. knj. 5.).

Nije li ovo očito Božje upozorenje. Čudno, zar ne, da se je nevoljnik zvao Isus. Čini se da im se Bog narugao. Odbili su Isusa, koji im je navieštao milost, milosrđe, život, a sada su morali primiti drugog Isusa, koji im je naviještao neminovno zlo i ukaz o njihovoj skoroj propasti.

Bližio se je kobni dan. Židovi se pobuniše protiv Rimljana. Učitelji ostaviše grad, a i kršćani, sjećajući se riječi Kristovih, iseliše se. Zapovjedniku Vespazijanu dođe zapovijed da zauzme grad. No on počeka da se grad najprije istroši u vlastitim borbama. Nastale su, naime, u gradu borbe među strankama.

Vespazijan postane car, a vodstvo preda sinu Titu. Tit prekine veze grada. U one dane bio je Vazam, te grad bijaše pun Židova. Nasta glad. Vođi pobune silom su pretraživali kuće i tražili sakrivenu hranu. Izlazili su naoružani, s njima i sila naroda, da beru zelenje izvan grada za jelo. Ali bi ih tamo zahvatilo rimsko oružje. Lelek bi ispunio grad nakon tih okršaja. Budući je Rimljanima bilo teško hraniti tolike zarobljenike pribijahu ih na križ. Gdjekad dnevno i do 500, tako da je bilo nestalo i drva.

Tit naredi da se grad opkoli utvrdama, eda prekine svaku vezu s gradom. U tri dana grad je bio osvojen.

Užasna nasta glad. Jeli su i svoju nečist. Neka žena mahnita od glada uhvati sinčića i plačući mu govoraše: »Jadniče, čemu si se rodio? Ili da umreš od gladi, ili da te zarobe Rimljani!« Ovo rekavši zakolje ga, ispeče i polovicu pojede, a ostalo sakrije. Vođe pobune osjetiše miris i uđoše u kuću. Zaprijetiše smrću, ako ne oda što je sakrila. Ona im pokaže

dijete. Ostadoše kao okamenjeni, a ona će im: »Vi možete kasnije mene. Sin je moj. Ubila sam ga i vjerujem da ste osjetljiviji ili bolji od majke!« Zgunjeni se udaljiše.

Na trgovima, ulicama bile su gomile mrtvaca. Da ne zaudaraju u gradu bacahu ih preko zida. Tit se zgrozi i odluči požuriti konac, eda prestanu te strahote. Ali nadođu drukčije prilike.

Mnogi Židovi pribjegoše Rimljanima. Vojnici mišljahu da su oni gutali novac da ga ne dadu pobunjenicima. Zato parahu želuce pribjeglicama da nađu novac. U jednu noć bilo ih je tako ubijeno 2000. Tit zabrani, ali bez uspjeha.

Napokon 17. srpnja uđe Tit u tvrđavu Antonijevu. Podmete požare, ali zabrani da se zapali hram. Neki vojnik po nekom višem nagonu digne se na leđa nekom drugu i baci zapaljenu luč i u hram. Požar brzo zahvati cijeli hram, premda je Tit nastojao ugasiti. Bio je spaljen 10. kolovoza; u isti dan je prvi hram ispalio Nabukodonosor. Ispunile su se Kristove riječi — neće ostati kamen na kamenu.

Rimljani učiniše strašni pokolj, a Tit zapovijedi da se grad sravni sa zemljom i raskopa. Za ovog opsjedanja poginu milijun i sto hiljada Židova; devetdeset i sedam hiljada bi prodano ili raspršano po rimskim provincijama. Tit ne htjede primiti počasti, jer reče, da je on samo bio oruđe u ruci Božje osvete. (I. Flav. Bel. J. l. VIII.).

Jedinstven je to primjer u povijesti; ali jedinstven također primjer da je neki narod propeo Boga

Tit zajedno s ocem proslavi u Rimu pobjedu. Naslijedi oca u carevanju. Odlikovao se je plemenitošću srca. Poznate su riječi, koje je izgovorio među prijateljima kad mu je dan prošao bez dobra djela: »Prijatelji, izgubih dan«. Umre 81. poslije Krista.

Naslijedi ga brat D o m i c i j a n, koji naredi drugo progonstvo proti kršćanima. Savremenici ga nazivlju: Neron, dio Nerona, ne manji tiran od Nerona, njegov nasljednik (Juvenal, Tertulijan, Euzebije). Poznat je po nedjeljima i strašnim okrutnostima. Zahtijevao je da ga nazivlju bogom. Bio je dosta sulud, a da o razuzdanosti i ne govorimo. Jednom je pozvao senat, da zaključe u kojem loncu treba kuhati kukce. No kad su došli uveo ih je u sobu ovijenu u crno. Svakome priredio nosila s imenom, izveo ljude u crno, koji su držali mač i ugašenu luč nad njihovim glavama, a usto pjevali tužne pjesme. Kad se je nauživao njihova straha i nemira pustio ih je kući. Ali ne samo ovo. Prolazio je svoje dane u sobi loveći muhe i to nastojeći da ih ubode oštricom noža. Netko je zapitao dvorjanika da li je car sam: »Da sam je — odgovorio on — osim jedne muhe«. Sutra je glavom platio svoju šalu.

Već iz ovog vidljivo je da nije imao nikakve spreme za cara.

A kakav je bio prema kršćanima? Dovoljno nam je znati kakav je bio prema najbližima. Usmrti nećaka konzula Flavija Klementa i progna njegovu ženu Domitilu, jer su bili kršćani. Nećakinju konzulovu progna na otok Ponyiju, a zatim je otpremi u Teracinu s ostalim mučenicima. Dva roba Nerej i Ahil podnesoše različite muke, a napokon im bude odrubljena glava. Ali njegovo nas progonstvo napose sjeća sv. Ivana Evanđe-

liste. Bio je naime od njega sv. Ivan prognan na otok Patmos i bačen u vrelo ulje; ali izađe neozlijeđen.*) Mnogi kršćani poginuše, ali ne ostaviše nam njihov popis; no zato nam sv. Klement Rimski svjedoči o mnoštvu poginulih: »Ovim muževima, koji provode božanski život, pridružila se ogromna četa izabranika, koji pretrpješe mnoge nepravde, mnoga mučenja radi vjere i među nama ostaviše najljepšu uspomenu. Radi vjere su mučene žene, i pošto su podnijele teška, neizreciva mučenja, prispješe k stalnoj meti vjere i tijelom slabe primiše zasluženu nagradu«. (Ep. ad. bor.).

Takvu okrutnost Bog je kaznio. Bog veli: osveta je moja i ja ću je vratiti u zgodno vrijeme. I došla je. Mnogo prije smrti obuze ga strašna grižnja i grizla ga je neprestano. Uvijek mu je smrt lebdjela pred očima. Strah od nje tjerao ga je u ludilo. Zaludu se opirao. Zakolje ga napokon ženin rob g. 96 pos. Krista. Senat zakrati mu sve časti, a i isti — pogreb.

Strašan svršetak. Progonio je Boga, a Bog je izvršio svoju. Rugao se senatu i zahtjevao da ga štuju kao boga, a senat mu je uskratio što ni robovima nije uskraćivao.

*

Molimo se, dragi čitatelji, i za današnje progonjene kršćane, da budu jaki kao i prvi kršćani. Molimo se i za progonitelje da se svide. Mi izvršimo svoju dužnost, a drugo prepustimo Bogu.

O. B. P.

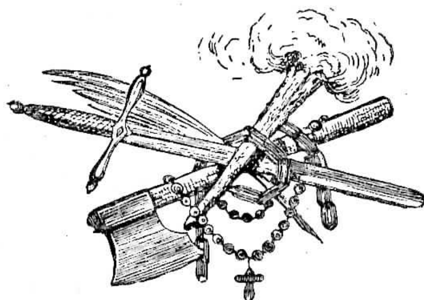
(Nastavit će se)

MARŠALOVO PRIZNANJE

Jedan od prijatelja francuskog maršala Lyanthey-a, koji se je u svojoj mladosti mnogo s njim družio, opazi na maršalovu stolu molitvenik i krunicu. Na licu prijatelja moglo se zapaziti čuđenje, a, budući to njegovo čuđenje nije izbjeglo pažnji maršalovoj, ovaj će prijatelju: »Ne smij mi se! Kad i ti ovako ostariš, uvidjet ćeš da se čovjek mora o nešto da osloni. Ja sam se oslonio na moju krunicu, i žalim što se nijesam prije na nju oslonio«.

---

*) O ovome vidi G. Kr. 1936. br. 12.

CILJ NAŠEG ŽIVOTA

Usred lude borbe,
Vrag kad žanje svuda,
Mnoga kad je čeljad
Postala kô luda,

Plamen kada strasti
Gori na sve strane,
Duši mnogoj kada
Zadane su rane,

Koje teško liječit
Bit će u buduće,
Jer su rane mnoge,
Postaju sve ljuće.

Demon bluda kada
S alkoholom ruši
Duše sve vrline,
Krepost svaku guši.

Sablazni kad teške
Šire se med nama;
Mjesto žarkog sunca,
Često vlada tama,

Trulež kad se vidi
Sa visokih strana,
Jadni kad su neki,
Kojim moć bi dana,

Složimo se čvrsto
Mi, što Krista znamo,
Recimo svi gromko,
Paklu da ne damo

Duše da otima,
Slavlje svud da slavi,
Adamovu djecu
Svu da smrtno davi.

Ustuk budi grijehu
Vjera naša živa,
Nada nek nas drži,
Ljubav svud da biva.

Ustuk budi grijehu
Krepost našeg žića,
Ures to najljepši
Ljudskoga nam bića.

Ustuk budi grijehu
Molitva nam smjerna;
Kruničarska djeca
Marije smo vjerna.

Ustuk budi grijehu
Pomoć našeg brata,
Nužda kad ga sili
Kucat nam na vrata.

Radeć samo tako
Vrijedni smo života,
Živjet pak bez toga
Prava je grjehota

Radeć samo tako,
Život svrhu ima,
Dok bez toga teret
Sebi smo i svima.

Ante Belanić

GLAS S ONOGA SVIJETA

(Nastavak)

Vani je mjesec dalje putovao na svojoj stazi i nosio sobom svoje srebrno svijetlo. Noćna tmina i duboka šutnja kao da je ovijala samotni samostan nekim zaštitnim plaštem.

On se prostre na svoj ležaj. Ali usprkos tome što je osjećao veliku umornost i premda ga je počinak vukao, pozivao, san mu nije dolazio. Uzrovane uspomene sa svojim užarenim očima odganjahu uvijek nanovo san, kad ovaj htjede raskriliti nad njim svoja krila. Tek pred jutro nestade upornih slika i zadrijema u punoj nesvjesnosti.

Samostansko zvono ga probudi. Brzo se obuče i siđe dolje u crkvu. Iz visokih, neobojenih prozora strujalo je vedro jutro na jednostavnu, bez nakita zgradu. Na golim stijenama sa strane visjele su postaje križnog puta u prostom drvorezu. Samo se na velikom oltaru, poviše kojega je vječna svjetlost iz jedne vrčvrne uljenice svoje crveno svijetlo bacala, opažala jedna umjetnička ruka. Između svijeća provirivalo je posljednje jesensko cvijeće iz jednostavnih vaza. Iz samostanskog vrta je bio taj maleni ures.

Jedan brat stupi do oltara i zapali dvije svijeće. Misa započne. Born klekne na klupu i zastre lice rukama. Odavna nije on više klečao u crkvi, rijetko se sjetio Onoga, kojeg je on osjećao sada u dubini duše, da je gospodar života i smrti. Ali ovdje obvlada ga kao dah mira i sigurnosti, a kad su puni zvukovi orgulja brujali kroz crkveno svodovlje, podigoše mu srce k Bogu, a molitva njegove mladosti opet mu oživje na usnama.

Poslije zajutarka reče Otac Augustin: »Ako sam dobro vidio, nosite vi nekakav stalak sobom, dakle ste slikar?«

»Dakako, i mislim da smijem reći, ne baš posve nepoznat.«

»Od naših mirnih zidova uzmiče život, a umjetnost treba sunca koje ovdje ne svijetli.«

»Ne bi li mogla obrnuto umjetnost nešto sunca donijeti u ove zidove? Vaša crkva ima zidove, koji bi jednog slikara mogli privući.«

Oči redovnika zasvjetliše se, ali je šutio. On nije imao nikakvo pravo da riječi slikara tumači kao ponudu. Također nije stranca upravo to dovelo do tog samostana daleko od svijeta.

Kad je gvardijan došao, pripovjedi mu otac Augustin o slikaru i njegovoj ženi i dobi nalog, da pozove gosta k njemu. Malo časaka za tim stajaše Born pred redovnikom i posmatraše s unutarnjim zadovoljstvom poštovanu pojavu. Razređena kosa okruživala je visoko čelo, siva brada spuštala se niz grudi sve do pasa. Iz njegovih očiju govorio je jaki duh, nabori njegovih crta bjehu kao brazde, zaorane sabranim motrenjem i snažnim životnim svladavanjem. Da, to bijaše čovjek, kojemu se on mogao povjeriti.

Leđima je bio okrenut prema prozoru. Tako je on obično sjedio naprama strancu, te imao prilike da čita u očima i crtama lica drugih, dok je on sam ostao u sjeni. On je znao, da iz očiju duša govori često drugačije nego li usta, i razumio je njihov govor.

Gvardijan mahne desnom rukom slikaru, da sjedne. Jedan čas vladala je posmatrajuća šutnja; tada upita kapucin: »Što dakle želite?«

Born uzdahne duboko i odgovori sa pridušenim glasom: »Ja dolazim k vama s velikom molbom, velečasni. Ja bih rada u vašem samostanu umrijeti.«

»Umrijeti?« reče gvardijan začuđeno. »Vi ste još mlad čovjek i ne izgledate kao da ćete tako skoro u grob.«

»A ipak ću ja kroz ovu godinu umrijeti.«

»Zar se osjećate bolesnim?«

»Ne, barem ne tjelesno.«

»A nadate se skoroj smrti?«

»Dapače znam i dan svoje smrti.«

»A to bi bilo?«

»Petnaestog rujna nastajuće godine.«

»Po čemu vi to znate?«

»Po jednom snu.«

»San je tvorevina vrlutajućih misli, kojima fali uzda volje.«

»Zar on ne može biti i nadahnuće više spoznaje, opomena iz carstva, čije su nam granice inače zatvorene?«

»Neću to da niječem, ali se moramo čuvati od takovog tumačenja. Lako nas prevare omamne slike mašte. Nuder pripovjedite mi vaš san.«

Slikar se nasloni i pređe rukom preko čela. Tada započne:

»Dopustit ćete, Velečasni, da posegnem nešto dalje u prošlost da možete sve razumjeti. Ja sam slikar i živim od nekoliko godina u Rimu. Ali nije me tamo privlačio grad svetaca, niti crkveni Rim. Vukao me samo umjetnički Rim. I premda je ta umjetnost bila tako jako i čvrsto spojena sa vjerom i svoju snagu i veličinu iz njezinih tajna crpila, ja sam uvijek dobro znao dijeliti jedno od drugoga i samo ono uzeti, što mi se dopadalo. Našao sam prijatelje koji su isto mislili. Nisam prezreo ni napitak koji mi je pružao Bako, niti čašu Venere. Nikakvo uživanje nije mi bilo nepoznato, ali su mi zato bila

nepoznata otajstva vjere i grobovi mučenika. Već više godina nisam prisustvovao sv. Misi. To je bio osobiti moj užitak kao umjetnika da nisam već godine i godine kleknuo u ispovijedaonicu.

Gvardijan kimnu glavom razumjevši.

»Prije pet tjedana po prilici pošao sam sa dvojicom prijatelja na izlet u Frascati. Mi bijasmo tamo poznati gosti, a gostione su znale što smo mi veseli umjetnici tražili kod vina i uz svirku mandoline. Kasno uvečer vratismo se u Rim i rastasmo se na forumu. Ja nijesam osjećao sna, a svijetla mjesečna noć sa svojom dragom šutnjom mamila me u Koloseum. Možda je to bila također nevidljiva ruka koja me vodila do tog mjesta, gdje je opakost ohole svjetovne moći slavila svoje orgije u krvi kršćana. Ogrnut plaštem išao sam polagano kroz ogromne ruševine i spustih se napokon do podnožja velikog križa. Iz bližnjih i dalnjih tornjeva upravo je izbijala dvanaesta, a zvuci zvonova činilo se je da se sjedinjuju u noćnoj tišini s nekim nadzemaljskim koralom. Tad je nestajalo svijeta oko mene i ja zadrijemah. U snu čudno mi se prisni. Vidjeh amfiteatar zaposjednut od tisuće ljudi, divlja vika miješala se sa urlikanjem divljih zvijeri, a najednom posta sve tiho. Tada vidjeh kako prolazi duga povorka tamnih likova. Nošahu palmine grančice u rukama i stupe na groblje. Na groblju stajahu samo niski, drveni križevi. Pred jednim od njih zaustavi se zadnji hodočasnik, okrene se k meni i pokaže mi rukom na nj. Tu pročitah na natpisu moje vlastito ime, moj rođendan i — moj dan smrti. Tada nestade prikaze i ja se probudih. Smeten, protarem si oči i pogledah naokolo. Ništa nije više sjećalo na san. Gore su svjetlucale zvijezde na tamnoplavetnom noćnom nebu, a oko ruševina šustali su tiho šišmiši.«

Slikar se zaustavi.

(Nastavit će se)

PO KATOLIČKOM SVIJETU

Bolest Svetog Oca. Već ima preko mjesec dana što Sveti Otac pobolijeva. Boluje naime od ovapnjenja žila, što je također dovelo i do srčanih poremećaja, a osim toga uslijed diabete rane na nozi prouzrokuju mu često teške boli. Budući je Sveti Otac u visokim godinama bolest se mora ozbiljno shvatiti, te su mu zato liječnici preporučili što veći mir. On ipak nije mogao da odoli svojoj ljubavi i skrbi za dobro vjernika i čitavog svijeta, te je na Badnjak održao svoj božićni govor na radiu, gdje je napose istaknuo potrebu mira i ljubavi među ljudima. U najzadnje vrijeme bolest Svetog Oca krenula je nešto na bolje. Molimo se svi Bogu da nam zajedničkog Oca što dulje zdrava podrži!

Kardinal Pacelli o katoličkoj štampi. Državni tajnik Svetog Oca uputio je nedavno predsjedniku talijanske katoličke akcije pismo, u kojemu ističe važnost katoličkih dnevnika i uopće katoličke štampe. Između ostaloga tu veli: »Zadaća propagiranja katoličkog dnevnika jedna je od osnovnih dužnosti Katoličke Akcije, jer dnevnik, koji je inspiriran vjerom, pruža stalni prikaz misli i života Crkve i slijedi kao vrhovni zakon direktive Svete Stolice i episkopata. Korisno osvjetljuje korisne strane socijalnog i individualnoga života, te u duhu stroge discipline izbjegava vijesti i slike, koje vrijeđaju moral, škode obitelji i zlo djeluju na mladež. Katolička štampa potrebita je i ondje, gdje je štampa izražaj narodne svijesti i gdje poštuje crkvu i njezine vjerske i moralne zahtjeve kao prave braniče napretka naroda«.

Izložba komunističke štampe u Vatikanskom Gradu. U rimskom papinskom kolegiju »Russicum«, u vezi s međunarodnom izložbom katoličke štampe, uređena je također izložba komunističke štampe. Po tim podacima časopis »Bezbožnik« izlazi u 1,300.000 istisaka, a ostali bezbožnički ruski časopisi imaju nakladu od 67.000. Na cijelom svijetu ima komunističkih listova do 10.000 u nakladi od 37,000.000. U samoj Argentini ima na španjolskom jeziku 240 komunističkih časopisa, a na drugim jezicima 420. Veliku agitaciju putem štampe razvili su komunisti još napose u Španjolskoj, Engleskoj i u Sjedinjenim Državama. Oni su eto tako ispravno shvatili moć štampe. Pak zar da mi katolici to ne shvatimo?

Kako sve hoće da agitiraju! Na engleskom jeziku izlazi komunistički list »Daily Workei«, u kojem je nedavno izašao jedan proglas na istomišljenike, u kojem ima i ovaj savjet za propagandu i navalu: »Drugovi, nastojmo da se uguramo također u vjerske organizacije. Oni (t. j. katolici), nisu u stanju da nas preokrenu, no mi bi njih mogli preokrenuti.« Međutim, katolici su već davno prozreli njihove nakane i znadu tu njihovu taktiku, za koju eto sada i dokaza ima!

Kapela sv. Katarine Sijenske u Etiopiji. U Enda Taclihaimontu u Etiopiji bila je nedavno posvećena kapela na čast sv. Katarine Sijenske. Kapela je duga 15, a široka 7 metara, a njom upravljaju oci lazaristi. Svakako je utješno da se kult ove velike svetice i dominikanke širi tako lijepo i u tom dalekom kraju Afrike.

Isusovac zastupa kinesku vladu. Naskoro se u glavnom gradu norveške Oslu, negdašnjoj Kristianiji, drži međunarodni kongres arheologa. Tamo će se sakupiti najglasovitiji učenjaci arheologije iz cijelog svijeta da ujedno zastupaju svoje zemlje i države. Interesantno je međutim da je vlada Kine kao svoga zastupnika zamolila o. Finn-a, isusovca, koji je inače profesor na sjemeništu u Honkongu, da na tom kongresu zastupa kinesku vladu. I opet jedan dokaz, kako se mora odati priznanje katoličkom životu i djelovanju, kad se samo nepristrano gleda na stvari!

KRUNIČARSKI ŽIVOT

NAŠ ZNAK

Susreo sam mladića... Na njegovim se prsima blista znak: Mir Božji. Bio sam veseo. Sastao sam se s poštenim, krepkim i čistim mladićem; ukratko, s mladićem u pravom smislu riječi. — Taj veseo stupa stazom života, njegova je mladost puna sunca, vitez je ženske časti, ne uzmiče pred žrtvama za Boga i narod.

Susretnem muža... I njemu je isti znak na prsima. Da, to je vjeran drug, hranitelj obitelji, stup naroda, ljestvica na stepenicama Crkve.

I na djevojačkim grudima je isti znak... To je ona, koja budno pazi na svoj najljepši biser: čistoću. — Drži se Božjih i crkvenih zapovijedi. Njezina je ljubav čista, anđeo je čuvar svome dragome; veseo sam ja, veseo je svak, koji je vidi.

I ženu sam susreo. Po znaku na prsima znam da joj je materinstvo sveto, da sama sebe žrtvuje za obitelj. Takvih nam treba.

Išao sam dalje... Mnogo sam ih vidio sa istim znakom. — Ne, nijesam više turoban! Veseo gledam u budućnost. Poteškoća će nestati. Svladat će ih oni koji se ponose tim znakom.

Mnogo ih je koji su vrijedni tog znaka, a još je veći broj onih, koji ga moraju biti vrijedni. Naš je zadatak: postići da se svaki Hrvat mladić i djevojka, muž i žena, budu ponosili našim kruničarskim znakom — krunicom.

Taj znak je znamenje naše vjere i vjernosti prema Svetoj Crkvi, on je znamenje našega ponosa i neutrudivosti u borbi za svetu prava vjere, Crkve i naroda. O taj znak neka se razbiju valovi bezboštva i modernog poganstva koje udara na ono, što je nama milo i sveto. Neka svak spozna i upamti, da oni koji nose taj znak nijesu trstke, koji se prigiblju i najmanjem lahoru. To su stoljetni hrastovi gorde litice i bedemske utvrde. To su oni kojima je vjera draža i od samoga života, a za narodna će se prava žilavo boriti. Nijesu to mekušci. To su samo po izbor junaci — — —

Kada zavodnici svijeta i neprijatelji Krunice Marijine budu vidjeli taj znak na desecima, stotinama tisuća hrvatskih sinova, past će im krila i reći će: Nazarenče pobjedio si!

Da on će pobijediti, a s njime i mi koji nosimo znamenje njegove drage Majke, mi Kruničari!

NAŠI DOPISI

TRNJE — ZAGREB. — Mali kruničari u skloništu sestara dominikanki. Današnji komunisti isprsavaju se da će donijeti čovječanstvu raj na zemlji. Tako su se negda socijalisti i framasoni. Ali svi ovi samo su donijeli rat, glad, krizu. A zašto? Jer su odbacili Boga ljubavi.

Samo gdje je Bog, tu je ljubav. I to djelotvorna. Ovu provodi najviše sveta Crkva Katolička, jer je ona jedina Božja. Zađimo mi u bolnice, sirotišta, umobolnice, skloništa po čitavom svijetu, pa ćemo se o svemu najbolje uvjeriti.

Skupine muške i ženske djece u skloništu Dominikanki u Trnju.

Uvjerit ćemo se o tome i ovdje u Zagrebu. Tu, osobito časne sestre skoro svih redova, rade na polju djelotvorne ljubavi. I časne sestre dominikanke svrstane su u tu falangu ljubavi na mnogim mjestima, a jedno je od tih u Trnju. Tu, časne sestre odgajaju 120 male djece. Roditelji su im radnici, obrtnici, zanatlije i većina ih je bez posla. Kud će ti jadni roditelji sa djecom, kad ni sebe ne mogu da prehrane ili, kad idu na rad, komu da ih ostave? Šalju ih sestrama dominikankama. One ih paze, čuvaju, hrane, i čuvaju od utjecaja pokvarene ulice. Roditelji su međutim sigurni, jer su u najboljim rukama, a sami rade da pribave za sebe i za djecu kruh svagdanji.

Dakako, da časne Sestre djecu uče što je sve dobro i plemenito. Uče ih poštenju, dobroti, uče ih Boga ljubiti i roditelje.

Osobito ovu malu djecu časne Sestre svrstavaju u društvo Žive Krunice. Pa kako je divno vidjeti kad te male ručice prebiru zrna krunice i hvale najljepšom molitvom prečistu Djevicu.

Ova, i sva ostala djela milosrđa, koja provodi crkva katolička, može da začepi usta komunistima, socijalistima, framasonima i njima sličnima i dovikne: Samo u Bogu i Crkvi Katoličkoj je spas vremeniti i vjekoviti!

ZAGREB-MAKSIMIR. — Dvogodišnji rad djevojačkog kruničarskog društva. Inicijativom vlč. o. Jordana, našeg društvenog duhovnika, osnovano je djevojačko kruničarsko društvo u Maksimiru 2. veljače 1935. Kroz ove dvije godine svoga opstanka društvo se pokazalo dosta aktivno. Odmah u početku nije bio konstituiran upravni društveni odbor, to je naknadno učinjeno u mjesecu svibnju iste godine. U odbor su ušle članice: gđica Lj. Butković kao pretsjednica, gđica E. Faraga kao potpretsjednica, gđica J. Gregl kao blagajnica i gđica R. Škrablin kao tajnica.

Društvo je uz nutarnji svoj rad očitovalo i svoju vanjsku djelatnost. Najprije u sabiranju doprinosa među članstvom za Zlatnu Krunicu, koju je prekrasno izrađenu poklonio hrvatski narod Majci Božjoj Bistričkoj prigodom jubilarnog slavlja u Mariji Bistrici. Društvo je u toj prigodi korporativno sudjelovalo u Mariji Bistrici. 15 članica nosilo je u procesiji zelen vijenac, što je uz 15 kruničarskih malih barjaka divno zaokruživalo Zlatnu Krunicu.

Osim toga društvu je uspjelo da u vrlo kratkom roku vremena dođe do svoga društvenog barjaka. Novac za barjak sakupljale su same članice između sebe i izvan društva. Tako je posveta barjaka bila obavljena na sami blagdan društvene zaštitnice, Kraljice presvete Krunice, t. j. u prvu nedjelju listopada 1935. Posvetu barjaka obavio je uz prigodni govor Msgr. Lovro Radičević. Kuma barjaka bila je gđa Ljudmila Budimir.

Društvo se istaklo i svojim karitativnim radom, jer su neke njezine članice nekoliko puta pomagale gospojinskom kruničarskom društvu oko javnog sabiranja za sirotinju.

Društvo je dosad davalo dvije javne priredbe. Prva je bila na pokladnu nedjelju prošle godine pred prepunom dvoranom. Uspjeh je bio golem i moralno i materijalno. Drugu priredbu s izrazitim hrvatskim nacionalnim karakterom na sebi dalo je društvo ove godine u nedjelju dne 10. I. I ova je priredba također jako dobro uspjela. Pomišlja se da bi se opet davala u reprizi. Društvo je čisti prihod ove priredbe odredilo za isplatu glazbala novoosnovane kruničarske glazbe u Maksimiru.

Redoviti društveni sastanci održavaju se svake prve nedjelje u mjesecu, a odborski prema potrebi više puta. Iste prve mjesečne nedjelje vrši se društvena sveta ispovijed i pričest. Bilo je već slučajeva, da je koja članica teško bolovala ili preminula. Tada su članice svoju bolesnu drugaciju u bolesti pohađale, a kod sprovoda mrtve članice korporativno sudjelovale moleći krunicu. Naknadno se za pokojnu članicu služila sveta Misa na račun društvene blagajne.

To bi bio u glavnom izvještaj dvogodišnjeg rada našega društva. Nadamo se, da će naše društvo u trećoj godini svoga opstanka još više napredovati uz zagovor naše nebeske Majčice, Kraljice presv. Krunice. **B. F.**

ŠANDROVAC. — Misije. Naše je mjesto dosta povučeno od svijeta; ono je između šuma, bregova i brežuljaka.

Imali smo u prošlosti dobre i požrtvovne svećenike. Ističem osobito blagopokojnog Ferda Körblera i Jurja Dolenca te sadašnjeg prečasnog Adama Füstössa. Prvi nam je sagradio dvije divne crkve, ovdje u mjestu jednu, a drugu u Sirovoj Kataleni. Svakoj kad priđeš i u nje uđeš moraš uskliknuti: »Ovdje je kuća Božja i vrata nebeska!«.

Blagopokojni Juraj Dolenc je usavršio djelo župnika Ferda Körblera. Oko crkve je sagradio zid i nad zidom postavio željeznu ogradu. Još je dao divno slikati crkvu.

I današnji župnik prečasni Adam Füstöss radi neumorno za naše dobro duševno i tjelesno.

Neka su svi svećenici radili neumorno, ipak se u našu župu uvuklo mnogo zla. Tako na primjer grdna psovka, nemar za svete Sakramente, za polazak svetoj Misi. No najviše zlo, koje se uvuklo i uzakonilo to je bijela kuga, sprečavanje i ubijanje poroda. U čitavoj Slavoniji, Podravini i Posavini ljudi neće da imaju djece, kako je Bog odredio: »Rastite i množite se i napunjajte zemlju«. To je veliko zlo, pogotovo, kad majke i oci ubijaju djecu, same strašno griješe a djetetu otimlju kraljevstvo Božje. Ali i veliko je zlo i za naš hrvatski narod. Gospodine uredniče, ja koji Vam pišem, već sam star, pa poznam tolike obitelji, da su izumrle. Sprječavali su porod, ili, kad bi se začelo ubijale bi ga same, ili po babama paklenjačama, ili po nesavjesnim liječnicima. Narodilo bi se jedno i to bi im ga pravedni Bog digao, pa su ostali bez poroda i izumrli.

Taj strašni pokolj, to strašno zlo gledao je naš župnik i predočavao ga narodu i suzbijao. Nije išlo, nijesmo slušali. Napokon je pozvao sinove sv. Dominika.

I oni su došli i od 15. do 22. studenoga svagdano su dvaput dnevno propovijedali i bez obzira ustajali protiv svakog a osobito tog strašnog grijeha. I ljudi su grnuli na njihove propovijedi, svi se ispovijedili i odlučili su se popraviti, i ostaviti silnog zla, kužne te zaraze — bijele kuge.

Ljudska je slabost velika, pa mogu ljudi opet da padu i da se vrate starim navikama, starim grijesima. Da se to ne dogodi, to su svima utisnuli moćno sredstvo svetu Krunicu. Ovi misionari su naime ustanovili Bratovštinu sv. Krunice i pozivali svakoga bez razlike da se u nju upiše i da je mole privatno, u crkvi, u kućama. I ljudi su ih poslušali i kroz četiri dana upisalo se 600 ljudi!

Siguran sam, gdje se moli, tu nema grijeha. Pogotovo, kad se moli Bl. Djevicu svete Krunice. U Šandrovcu se sada mnogo moli sv. Krunicu u crkvi, u kući, privatno, pa sam siguran, da će iz Šandrovca nestati svakoga grijeha a osobito bijele kuge. Dao Bog po zagovoru bl. Djevice svete Krunice!

MOLBA NAŠIM KALENDARSKIM PRETPLATNICIMA I NARUČITELJIMA

Ušli smo već prilično u g. 1937., kad savjesni pretplatnici kalendara i raznih listova običavaju već početkom godine izravnati svoje račune šaljući dužnu pretplatu. Ovu svoju dužnost izvršio je već velik broj onih, koji su naručili i dobili naš kalendar Gospine Krunice za g. 1937. Molimo i ostale, koji nijesu to izvršili, da to učine što prije. Cijena kalendaru iznosi Din 10 po komadu i po mogućnosti k tomu još 1 dinar za trošak poštarine.

UPRAVA KALEDNARA GOSPINE KRUNICE
Zagreb, Maksimir, Kažotićev trg 4.

Jeste li već sada na početku 1937. poslali pretplatu za ovu godinu?
Jeste li svojoj okolini pokazali naš glasnik?
Jeste li mu našli kojeg novog pretplatnika?

KRUNIČARSKA GLAZBA U ZAGREBU

Naša kruničarska glazba hvala Bogu je ostvarena. Ona je već imala pod zaštitom Marijinom svoj prvi javni nastup, i to na prošli Božić i to sviranjem religioznih pjesama u svetištu presv. Krunice u Maksimiru. Svetoj misi, pod kojom je svirala naša glazba, prisustvovao je golem broj ljudi iz Zagreba i iz istočne okolice. Oni su s radošću pozdravili prvi nastup kriumčarske glazbe, koja će otsad mnogo značiti u smislu duhovno-prosvjetnog rada i napretka na istočnoj periferiji grada Zagreba, a također i dalje. Sad se sprema naša glazba za proslavu papinskog dana i kruničarske obljetnice u mjesecu veljači.

Kako smo bili najavili, na Božić je otslužena sveta misa za sve one dobrotvorne kruničarske glazbe, koji su omogućili svojim doprinosima da dođe do ostvarenja ove akcije. Mi ćemo se dalje moliti za njih. Ufamo se, da će nas naši prijatelji nastaviti da pomažu prema svojoj mogućnosti, da možemo što prije ispuniti obvezu potpune isplate naručenih glazbala. Darovi se šalju preko naših čekova ili posebno s oznakom: za kruničarsku glazbu na adresu: Uprava dominikanske naklade »Istina«, Zagreb, Maksimir, Kažotićev trg 4.

DALJNJI DOPRINOSI ZA KRIUMČARSKU GLAZBU

Po Din 183.—: Sabrano na Božić u Maksimiru.
Po Din 100.—: Milan Kralj, Paulina Krešić, Dr. Janko Šimrak (doprinos za studeni i prosinac 1936.).
Po Din 50.—: Dominikanski samostan u Korčuli, Margita Šuveljak.
Po Din 40.—: Prof. Luka Perinić (doprinos za svibanj, lipanj, srpanj i kolo-
Po Din 50.—: Dominikanski samostan u Korčuli, Margita Šuveljak.
voz 1936.), Dr. Marije Matulić (doprinos za rujan, listopad, studeni i prosinac 1936.).
Po Din 20.—: Stjepan Novosel (doprinos za studeni i prosinac 1936.).
Po Din 15.—: Begović Živko.
Po Din 10.—: Franjo Zerec.
Po Din 5.—: Martin Žagar.

(Nastavak slijedi)

ZAHVALNICE

Subotica. Zahvaljujem presv. Srcu Isusovu, Njegovu presv. Imenu i Majci Božjoj što mi je moju molbu uslišala u jednoj teškoj parničkoj stvari.
Horvatski Marija.

Vrboska. U mojim preteškim prilikama, kad me je svatko napustio kao sirota udova utekla sam se blaženoj Gospi, miloj Majci i ona me je uslišala. Danas sam uz njezinu pomoć dobila namještenje. Ivka Čović

Korčula. Zahvaljujemo Majci Božjoj od Pompeja, kojoj smo se obratili u našoj velikoj žalosti prigodom bolesti našeg sinovca. Prosili smo također sv. Dominika i sv. Katarinu Sijensku te Petra Barbarića da nam isprose milost ozdravljenja našeg sinovca. Zahvaljujemo na milosti primljenoj i unaprijed se njima preporučamo.
Obitelj Kapelina

Mala Subotica. Zahvaljujem se Kraljici presv. Krunice, kojoj sam se za sveti zagovor u bolesti utekla. Hvala Majci Božjoj uslišena sam i za drugu prošnju, koju sam od nje milostivo primila. Vječna joj hvala! P. M. Jurčevec

Pag. Nazad 3 godine moja je sestra bila jako oboljela na živcima, a nemoguće je bilo liječiti. Utekla sam se mogućnoj Majci Kraljici presv. Ružarja Pompeja. Ona me je uslišala. I sad opet potištena teškim okolnostima života utekla sam se opet presv. Srcu Isusovu, Kraljici presv. Krunice, sv. Josipu, Sv. Antunu i sv. Tereziji od Maloga Isusa, i baš nakon svršenih Petnaest Nedjelja osjetila sam da ću dobiti ono što pitam. Hvala presv. Srcu Isusovu, mogućoj Kraljici presv. Krunice, i svim svecima. A preporučam se i nadalje njihovom moćnom zagovoru. Njima hvala i čast.
Anka M.

Korčula. Bila sam teško iskušena od Boga, jer mi je sin pod sumnjom bio bačen u istražni zatvor, a k tome sudbeni proces se je veoma dugovlačio. Trpjela sam mnogo, jer sam znala, da i moj sin mnogo trpi. U toj nevolji obratila sam se Kraljici Sv. Krunice s pobožnošću Petnaest Subota, i ne sluteći, kako će se istražni zatvor oduljiti do zadnje subote moje pobožnosti. Baš sam obavljala pobožnost zadnje subote, kad je moj sin toga dana sudbenom raspravom bio riješen, a na blagdan Kraljice Sv. Krunice pušten na slobodu. Zahvaljujem ti se, naša draga Gospe presvete Krunice, što si mi dala snage da izdržim, i što si i ovaj put utješila moje ranjeno materinsko srce! Marija Fazinić.

Tiskara Braće Kralj, Zagreb.